

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΜΜΟΤΙΝ ΔΟΥΡΟΙ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 59ο - ΤΕΥΧΟΣ 620 ●
● ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2016 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

“Οποῖος δέν ἀγαπᾷ τόν Χριστό

Ἡ πραγματικότητα τῆς ἁμαρτίας

Ἡ οἰά ἡ μεγαλύτερη ἁμαρτία; Τό ἐρώτημα ἀφορᾷ σ' ἐκείνους, πού διαθέτουν πνευματική εὐαισθησία. Ὅποιος ἔχει ἀναισθησία καί ὄχι εὐαισθησία, αὐτός ἀσφαλῶς δέν διακρίνει στόν ἑαυτό του ἁμαρτία. Συνηθισμένο φαινόμενο στήν ἐποχή μας οἱ τέτοιοι «ἀναμάρτητοι», πού παρέχουν εὐκολώτατα στόν ἑαυτό τους πιστοποιητικό ἀγιότητας!

Εἶναι δυνατόν δέκα ἄνθρωποι νά εὐαισθητοποιοῦνται σ' ἓνα βρώμικο χῶρο καί νά ἀηδιάζουν ἀπό τή δυσσομία, καί κάποιος ἄλλος νά βρῆσκῃ ἀνακούφισι στό βρώμικο περιβάλλον! Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καί μέ τήν ἁμαρτία, πού εἶναι μόλυνσις τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι μία μορφή δικτατορίας. Τό κακό ἐπιβάλλεται βίαια, καταλυτικά, στραπατσάροντας κάθε ἔννοια ἀληθινῆς ἐλευθερίας.

● Ἡ ἁμαρτία εἶναι μόλυνσις.

● Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἀρρώστια ἀπαίσια, κάποτε καί μεταδοτική.

● Ἡ ἁμαρτία εἶναι ὕπνος, πού κοιμίζει τόν ἄνθρωπο καί δέν τόν ἀφήνει νά συναισθανθῆ τό γκρεμό.

● Ἡ ἁμαρτία εἶναι φουρτούνα, πού ταραίζει ὄχι μόνο τό πέλαγος τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου, ἀλλά καί τή θάλασσα τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

● Ἡ ἁμαρτία εἶναι θάνατος. Ὅχι μόνο, διότι γεννάει τό σωματικό θάνατο (Ρωμ. ε' 12), ἀλλά καί διότι χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό καί ὀδηγεῖ στόν αἰώνιο θάνατο.

Γιά ὄλους εἶναι πραγματικότητα ἡ ἁμαρτία, καί μάλιστα γιά τούς χριστιανούς. Ὁ Σατανᾶς κατώρθωσε νά διολισθήσῃ μέσα στόν παράδεισο. Ἐτσι κατορθώνει καί περνάει καί στόν ἀγώτερο χῶρο, καί μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἄν μελετήσετε τήν πρώτη πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή, θά διαπιστώσετε, πῶς μπαίνει ὁ Σατανᾶς καί στόν εὐλογημένο παράδεισο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία ἐξωτερικά βρισκόταν ἀσφαλῶς σέ ἀγιώτερη κατάστασι ἀπό τήν Ἐκκλησία τῶν σημερινῶν χριστιανῶν. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἔκανε τήν παρουσία Του ζωντανότερα καί ἐκφαντικώτερα. Καί ὁμως, καί ἐκεῖ, στήν Ἐκκλησία τῶν πρώτων χρόνων, ἐμφανίστηκαν ἀμαρτωλές καταστάσεις.

● Φαντάσου μία θαυμάσια εἰκόνα καί νά πηγαῖν ἓνας βέβηλος νά ρίχνῃ μαῦρες πινελιές, καί μάλιστα στά πλέον ἀριστοτεχνικά σημεῖα τῆς εἰκόνας!

Κάτι τέτοιο ἔκανε ὁ Σατανᾶς. Θαυμάσια εἰκόνα ἡ Ἐκκλησία τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς. Κατώρθωσε ἐν τούτοις νά ρίξῃ ὁ Διάβολος τίς μαῦρες πινελιές του. Ἄλλοίωσε τήν ὠραία εἰκόνα. Ἄς μὴ παραξενεώμεθα, ἂν καί ἀνάμεσα σέ χριστιανούς ἐμφανίζονται πάθη ἀμαρτωλά, κάποτε καί χειρότερα ἀπό ἐκεῖνα τῶν κοσμικῶν. Ἔτσι φαίνονται καί τά δύο:

Καί ἡ ξεχωριστή πολεμική τοῦ Διαβόλου κατά τῶν χριστιανῶν, ἀλλά καί ἡ πλουσιώτερη χάρις τοῦ Θεοῦ, πού παίρνει ἀμαρτωλούς καί τούς κάνει ἀγίους. «Ἀπό κοπρίας ἀνυψοῖ πένητα» (Ψαλμ. 112,7). Ἀπό κοπρία βγαίνουν λουλούδια!

Στήν Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου παρουσιάστηκαν στά πρώτα κιόλας βήματα τῆς φοβερᾶ πάθη. Μίσση, διχόνειες, ἐγωισμοί καί πορνεῖες. Τά πληροφορήθηκε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ θεμελιωτής, ἀλλά καί πνευματικός πατέρας καί τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου. Καί πόνεσε. Ἀναγκάζεται νά τούς πῆ: Εἶναι ντροπή σας ν' ἀκούγονται ἀνάμεσα σας ἀμαρτήματα, πού οὔτε στοὺς ἐθνικούς (εἰδωλολάτρες) δέν συμβαίνουν. «Ὅπως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, καί τοιαύτη πορνεία, ἣτις οὐδέ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται, ὥστε γυναικᾶ τινὰ τοῦ πατρός ἔχει» (Α' Κορ. ε' 1).

Ὅπως ἐκεῖνος, πού κουράστηκε γιά τό φῦτμα ὠραίου κήπου, θλίβεται σάν βλέπῃ πρωτοφανῆ ἀγκάθια νά φυτρῶνουν, ἔτσι καί ὁ Παῦλος, ὁ μέγας φυτευτής καί καλλιεργητής τοῦ κήπου τῆς Ἐκκλησίας. Εἶδε σάν ἀγκάθια τά πρωτοφανῆ ἀμαρτήματα μερικῶν Κο-

ρινθίων. Καί ἔσπευσε νά τά ἐντοπίσῃ καί νά τά ξεριζώσῃ.

Ἡ μεγαλύτερη ἀμαρτία

Ἄφου ὁ ἀπόστολος Παῦλος μέ τήν Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή ἐντόπισε τά σκάνδαλα καί τά ἐξετόπισε ἀπό τήν πορεία τῶν χριστιανῶν, στό τέλος τῆς Ἐπιστολῆς κάνει λόγο γιά τό μεγαλύτερο ἀμαρτήμα. Δέν τό σημειώνει ἀπλῶς. Γιά πρώτη ἴσως φορά προβαίνει σέ ἐκφοβισμό τῶν Κορινθίων καί ὄλων βεβαίως τῶν χριστιανῶν, γιά τό ἀμαρτήμα αὐτό. Κάποτε δέν γίνεται διαφορετικά.

● Ἄν ὁ ἄλλος δέν τρομοκρατηθῇ γιά τό φόβο ὑψηλοῦ κινδύνου, δέν καταλαβαίνει νά προσέξῃ.

● Ἄν δέν γίνῃ ἡ ἐπισήμανσις: «*Προσοχή! Κίνδυνος, θάνατος!*», δέν προφυλάσσεται ἀπό τό ἠλεκτρικό ρεῦμα.

● Ἄν δέν τουισθῇ: «*Προσοχή! Τό κάπνισμα προκαλεῖ καρκίνο καί καρδιοπάθεια, ἡ ἀκολασία προκαλεῖ ξηγί,*» δέν θ' ἀποφύγῃ ὁ ἄλλος τό δηλητήριο τοῦ τσιγάρου ἢ τῆ βρωμιά τοῦ παράνομου ἔρωτα.

Φοβίζει ὁ Παῦλος. Σάν νά λέῃ:

—*Προσοχή! Προσοχή! Κίνδυνος, θάνατος. Κίνδυνος κολάσεως!*

Γιά ποιά ἀμαρτία; Γιά τήν πορνεία; Γιά τή φιλαργυρία; Γιά τό φθόνου; Γιά τήν ὑπερηφάνεια; Γιά τή διχόνοια; Γιά τά ἐγκλήματα; Φρικτά ἀσφαλῶς ὄλα αὐτά τά ἀμαρτήματα. Φρικτότερο ὁμως ἐκεῖνο, πού γεννάει ὄλα αὐτά.

Καί αὐτό εἶναι ἡ ἔλλειψις ἀγάπης στόν Θεό. Ὅποιος δέν ἀγαπάει τόν Θεό, συγκεκριμένα ὅποιος δέν ἀγαπάει τόν Ἰησοῦ Χριστό, τό σαρκωμένο Θεό, αὐτός εἶναι «ἀνάθεμα» αὐτός εἶναι ξεκομμένος ἀπό τή ζωή καί τή σωτηρία· αὐτός εἶναι καταδικασμένος γιά τήν αἰώνια κόλασι. «Εἰ τις οὐ φιλεῖ τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα. Μαράν ἀθά» (Α' Κορ. ιστ' 22).

Φοβερός λόγος, ἀλλά ἀληθινός.

● Τί θά λέγατε γιά τό αὐτοκίνητο, πού ἔσπασαν τά φρένα του, καί γιά τόν ὀδηγό, πού κατρακυλᾷ μέ σπασμένα φρέ-

να στὸν κατήφορο; Θὰ διαπιστώνετε μὲ λύπη, ὅτι τρέχει πρὸς τὸ θάνατο. Ἡ κοινωνία τρέχει πρὸς τὸ γκρεμό· ἔχουν σπάσει τὰ φρένα. Καὶ τὰ φρένα στὸ λεωφορεῖο τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀγάπη στὸ Θεό. Μὲ τίποτε ἄλλο δὲν συγκρατεῖται ὁ ἄνθρωπος. Μόνο μὲ τὴν ἀγάπη στὸν Κύριο.

● Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴ φοβίξῃ ὁ Παῦλος τοὺς ἀνθρώπους, πού δὲν ἀγαποῦν τὸν Ἰησοῦ Χριστό; Ἡ ἀγάπη του τὸν ὑποχρεώνει νὰ τοὺς φοβίξῃ. Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὸν Χριστό, εἶναι ἰκανὸς νὰ διαπράξῃ τὸ μεγαλύτερο κακό. Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὸν Χριστό, δὲν εἶναι κἂν ἄνθρωπος!

● Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὀνομάσῃς ἄνθρωπο ἕνα χοῖρο, πού ὄχι μόνο δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὰ ὠραῖα λουλούδια, ἀλλὰ καὶ τὰ τσαλαπατᾷ; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὀνομάσῃς ἄνθρωπο ἐκεῖνον, πού δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὸ ἄνθος τῆς Θεότητος, ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Μόνο ἀπαισιοὶ τύποι εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ἀγαποῦν τὸν Χριστό, τὸν Θεό, πού ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ μᾶς.

Φοβίξῃ ὁ ἀπόστ. Παῦλος ὄσους δὲν ἀγαποῦν τὸν Χριστό, διότι εἶναι ἐπιρρεπείς στὴ διάπραξι ὁποιασδήποτε ἀμαρτίας καὶ ἀτιμίας. Καμμία ἀναστολή μέσα τους.

Γιὰ νὰ δείξῃ τὴν πραγματικότητα

«Εἶ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα».

Γιατί μιλάει τόσο αὐστηρά ὁ ἀπόστολος Παῦλος; Μήπως ἄραγε δὲν ἔχει πολλή ἀγάπη; Μήπως εἶναι ἄνθρωπος τῶν ἄκρων καὶ γι' αὐτὸ παρουσιάζει ἕνα Θεό «μπαμπούλα», ἐνῶ ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη; Ἄσφαλῶς ὄχι.

Ἄν κάποιος προβλέψῃ, ὅτι ἡ γῆ, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴν τροχιά της, θὰ πέσῃ στὸ χάος, σημαίνει, ὅτι δὲν ἔχει ἀγάπη καὶ ὅτι κάνει μία στείρα κινδυνολογία; Ὅχι. Τὴν πραγματικότητα διατυπώνει. Ἔτσι καὶ ὁ Παῦλος, τὴν πραγματικότητα ἐπισημαίνει. Ἡ ἀγάπη στὸ Χριστό εἶναι ἡ τροχιά, γύρω ἀπὸ τὴν ὁποία περιστρέφεται ἡ ζωὴ μας. Ἄν σβήσῃ

ὁλότελα αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ἡ ζωὴ μας ἐκτροχιάζεται· ὀδηγοῦμεθα στὸ χάος.

● Ἀγάπη, λοιπόν, φανερώνει ὁ ἀπόστ. Παῦλος, ὅταν λέῃ, ὅτι ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὸν Χριστό, εἶναι ἀναθεματισμένος, γκρεμοτσακισμένος, χαμένος.

● Γι' αὐτὸ ἄλλωστε μετὰ τὸν τρομερὸ του λόγο ἐκφράζει καὶ προσφέρει τὴν ἀγάπη του:

«Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Α' Κορ. στ' 24).

Ἄς δοῦμε τί ἐπ' αὐτοῦ λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Δείκνυσιν, ὅτι οὐ θυμοῦ οὐδὲ ὀργῆς ἦν τὰ γραφέντα, ἀλλὰ κηδεμονίας, ὅπου γε μετὰ τοσαύτην κατηγορίαν οὐκ ἀποστρέφεται, ἀλλὰ καὶ φιλεῖ καὶ περιλαμβάνει πόρρωθεν αὐτοὺς ὄντας, διὰ τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῶν γραμμάτων τούτων αὐτοῖς περιχυθείς... Κάκεινα φιλοστοργίας ἦν, ἅπερ ἐπιπλήττων ἔλεγεν» (Ε.Π.Ε. 23,754). Μετὰ φρασις: Δείχνει, ὅτι ὅσα γράφτηκαν, δὲν ἦσαν λόγοι οὔτε θυμοῦ οὔτε ὀργῆς, ἀλλὰ πατρικῆς φροντίδας. Μετὰ ἀπὸ τόσες κατηγορίες δὲν τοὺς ἀποστρέφεται, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ἐγκολπώνεται, ἐνῶ ἐκεῖνοι βρίσκονταν μακριὰ, καὶ τοὺς ἀγκαλιάζει μὲ τίς ἐπιστολές του. Καὶ ὅσα ἔλεγε ἐπιπλήττοντας, ἦσαν λόγια φιλοστοργίας.

● Ἀπὸ ἀγάπη ἐντοπίζει τὴν πραγματικότητα. Καὶ ἡ πραγματικότητα εἶναι τὸ «ἀνάθεμα».

Τί σημαίνει «ἀνάθεμα»; Τί εἶναι:

● Ὅ,τι εἶναι γιὰ τὸ κλωνάρι νὰ ξεκοπῇ ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

● Ὅ,τι εἶναι γιὰ τὸ χέρι νὰ ἀποκοπῇ ἀπὸ τὸ σῶμα.

● Ὅ,τι εἶναι γιὰ τὸ μάτι νὰ ξεριζωθῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπο.

Κάτι χειρότερο εἶναι γιὰ τὸ χριστιανὸ νὰ ξεκοπῇ ἀπὸ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, «ὃ ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία» (Ἐφεσ. α' 24). Πρόκειται γιὰ τρομερὸ κακό τὸ νὰ μὴν ἀνήκῃς στὴν Ἐκκλησία.

Καὶ στὴν Ἐκκλησία ἀνήκει ἐκεῖνος, πού ὄχι ἀπλῶς καὶ μόνο ἀνάβει ἕνα τυπικὸ κεράκι ἢ πηγαίνει στὸ ναὸ γιὰ κάποια κοινωνικὴ ὑποχρέωσι, ἀλλ' ἐκεῖνος,

πού ή καρδιά του είναι λαμπάδα αναμμένη στό μανουάλι τής αγάπης στόν Ίησού Χριστό.

Τήν πραγματικότητα καί μόνο διαπιτώνει καί διατυπώνει ό Παύλος.

• Τί θά λέγατε γι' αυτόν, πού κολακεύει έναν τυφλό, ότι δήθεν όλα τά βλέπει καλύτερα από τους άλλους; Θά λέγατε, ότι ή κολακεία του δέν είναι απλώς έξωπραγματική, άλλ' ισοδυναμεί μέ τραγική ειρωνεία. Τραγική ειρωνεία είναι νά λέμε στόν άλλον, ότι είναι πολύ καλός, άφού γνωρίζουμε, ότι δέν αγαπά καθόλου τό Σωτήρα του κόσμου, τόν Ίησού Χριστό.

• Τί θά λέγατε γι' αυτόν, πού βλέπουντας πάνω στό τραπέζι σου τά γυάλινα σταφύλια, σου λέει, ότι πρόκειται για σταφύλια νουσιμότητα; Έσύ τά ψεύτικα σταφύλια τά έχεις για στολιδία, καί εκείνος σου επιμένει, ότι είναι γλυκύτατα σταφύλια! Θά λέγατε, ότι σās κοροϊδεύει. Έτσι κοροϊδεύομαστε μεταξύ μας οί λεγόμενοι χριστιανοί. Λατρεύουμε κάποιον ψεύτικο Χριστό, όχι τόν άληθινό, τόν σαρκωμένο καί σταυρωμένο Ίησού Χριστό.

• Άν όντως λατρεύουμε τόν άληθινό Χριστό, πού είναι ό Θεός επί τής γής, πού σταυρώθηκε για μάς, πού μάς άνοιξε τόν παράδεισο, δέν μπορεί νά μή Τόν αγαπήσουμε.

Θά Τόν αγαπάμε φλογερά, «έξ όλης τής καρδιάς καί έξ όλης τής διανοίας καί έξ όλης τής ισχύος» (Μάρκ. ιβ' 30). Θά Τόν αγαπάμε «άνευ όρων καί όρίων». Πώς είναι δυνατόν νά μήν αγαπās όλόθερμα τόν προσωπικό σου Σωτήρα;

Γιά νά συγκινήση

«Εϊ τις ού φιλει τόν Κύριον Ίησοϋν Χριστόν, ήτω άνάθεμα» (Α' Κορ. 16,22).

Λέγει τό φοβερό αυτό λόγο ό Παύλος καί για νά συγκινήση. Πρόκειται για τό τελευταίο του όπλο, προκειμένου νά συγκλονίση τους χριστιανούς για τό πόσο όλισθηρό δρόμο παίρνουν ζώντας χωρίς αγάπη στόν Χριστό. Ό καλός γιατρός δείχνει στόν άσθενή όλη του τήν αγάπη

καί όλη του τήν έπιστήμη καί τήν τέχνη. Καί σωστή διάγνωσι κάνει. Καί τήν αίτία του κακού έντοπίζει. Καί τό φάρμακο γνωρίζει καί τό προσφέρει. Άν όμως, παρ' όλα αυτά, ό άρρωστος δέν δείχνη ένδιαφέρον νά πάρη τό φάρμακο καί αρνηται πεισματικά τήν άγωγή τής θεραπείας, τότε ό γιατρός έπιστρατεύει τό τελευταίο του έπιχείρημα. Είναι τραγικό, άλλ' άποτελεσματικό:

—Θά πεθάνης, αν δέν πάρης τό φάρμακο, πού σου ύπέδειξα. Κατάλαβέ το, θά πεθάνης. Τό άκοϋς;...

Άσφαλώς αγάπη φανερώνει αυτό τό ξέσπασμα του γιατροϋ.

• Η αγάπη στό Χριστό δέν είναι μία άπλή θεωρία, ένας ώραιος, άλλά κενός λόγος. Είναι θέμα ζωής. Άγαπās τόν Χριστό; Θά ζήσης. Δέν αγαπās τόν Χριστό; Θά πεθάνης. Όποιος δέχεται τόν ήλιο, θά έχη άσφαλώς τό φως. Όποιος άρνείται τόν ήλιο, καταδικάζεται άσφαλώς στό σκοτάδι.

• Η αγάπη στόν Χριστό δέν είναι παρονυχίδα, δέν είναι λεπτομέρεια. Είναι ή ούσία τής ζωής μας: όπως ή αναπνοή μας. Είναι τό πρώτο πρόβλημα, από τή λύσι του όποίου έξαρτάται ή λύσι όλων των προβλημάτων μας. Πώς, λοιπόν, νά τά καταφέρη ό Παύλος νά μάς συγκινήση; Αναγκάζεται νά έπιστρατεύση καί τό τελευταίο έπιχείρημα: «Θά πεθάνης! Θά είσαι για πάντα ξεκομμένος. Θά είσαι άφωρισμένος. Θά είσαι κολασμένος, αν δέν αγαπās τό Χριστό».

Δηλαδή, θά πήτε, από φόβο ν' αγαπάμε τό Χριστό; Όχι. Η αγάπη δέν γεννιέται από τό φόβο. Άλλ' ό φόβος γεννιέται από τήν έλλειψη αγάπης.

Γιά νά θυμίση τό χρέος

«Εϊ τις ού φιλει τόν Κύριον Ίησοϋν Χριστόν, ήτω άνάθεμα».

Λέει τό φοβερό αυτό λόγο ό Παύλος καί για νά θυμίση τό χρέος μας. Άν έχης μία όφειλή καί μπορής όπωσδήποτε νά τήν ξεοφλήσης, άλλά σύ επιμένης

νά μή τήν ξοφλᾶς, τότε ἀσφαλῶς εἶσαι ἄξιος τιμωρίας.

Ὁ Χριστός μᾶς ἀγάπησε τόσο πολύ, ὥστε δέν εἶναι δυνατόν νά Τοῦ ξοφλήσουμε τίς εὐεργεσίες. Τό μόνο, πού μπορούμε νά κάνουμε, εἶναι νά Τόν ἀγαπάμε. Τήν ἀγάπη Τοῦ τήν χρωστάμε. Ἐκεῖνος, καίτοι δέν τό ἀξίζουμε, μέ τό Σταυρό Του, μέ τό Αἷμα Του, μέ τά θαύματά Του, μᾶς φωνάζει διαρκῶς:

—Σέ ἀγαπῶ! *Ἀνθρωπέ μου, παιδί μου, σέ ἀγαπῶ!*

Πῶς μπορούμε οἱ παρ' ἀξίαν εὐεργετηθέντες, νά μήν ἀγαπάμε Ἐκεῖνον, πού εἶναι ὁ ἀξίεραστος; *«Τί ἀνταποδώσαμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;...».*

Τί νά Τοῦ δώσουμε; Τήν ἀγάπη μας. Ἐκεῖνος πολύ μᾶς ἀγάπησε. Ἐμεῖς, ὅσο μπορούμε, ἄς Τόν ἀγαπάμε (Α' Ἰωάν. δ' 19). Πάντως ἀφειδώλευτα.

Χριστέ, σέ ἀγαπῶ!

Κάποιος ἅγιος, ὅ,τι κι ἂν ἔβλεπε, ἀπό τά θαυμάσια τοῦ Θεοῦ, ξεσποῦσε σέ ἔκφρασι ἀγάπης.

• Ἐβλεπε τόν ἥλιο καί ἔλεγε: *«Χριστέ μου, σ' ἀγαπῶ».*

• Ἐβλεπε τή φύσι καί ἔλεγε: *«Χριστέ μου, σ' ἀγαπῶ».*

• Ἐβλεπε ὄλους τοὺς ἁγίους καί ἔλεγε: *«Χριστέ μου, σ' ἀγαπῶ».*

• Πάντα μιλοῦσε γιά τήν ἀγάπη του στόν Χριστό μέ ἐνθουσιασμό. Μά σάν στεκόταν μπροστά στό Σταυρό, τότε μέ δάκρυα Τοῦ μίλαγε καί Τοῦ ἔλεγε:

—*Χριστέ μου, χίλιες φορές σ' ἀγαπῶ! Μυριάδες φορές σ' ἀγαπῶ!*

Κάποτε, γιά νά δῆ, ἂν ὁ Θεός τόν ἀκούη, πού Τοῦ μιλάει τόσο ἀγαπητικά, πῆγε σέ μιά χαράδρα καί φώναξε μ' ὄση δύναμι εἶχε στά στήθη του:

—*Σ' ἀγαπῶ!...*

Κι ἀκούστηκε ἀμέσως ἡ ἀπάντησις. Ὁ ἀντίλαλος ἔφτασε σ' αὐτιά του:

—*Σ' ἀγαπῶ!...*

Τόν ἀγαπάμε ἑμεῖς; Δύο πράγματα

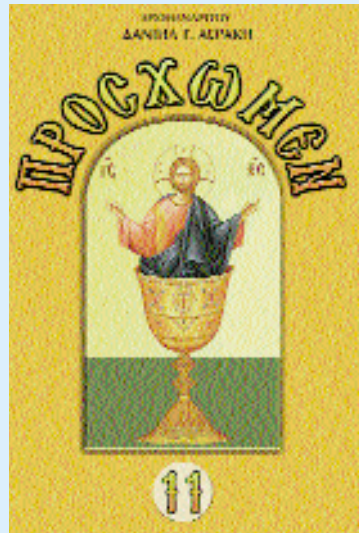
δείχνουν, ἂν Τόν ἀγαπάμε ἀληθινά: Ἡ καρδιά μας καί τό στόμα μας.

• Ἡ καρδιά μας! Ἡ ἐπιθυμία μας, δηλαδή, νά εἴμεθα πάντοτε κοντά Του, νά προσευχώμεθα θερμά σ' Ἐκεῖνον, νά κοινωνοῦμε συνεχῶς τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα Του, νά συντονίζουμε τήν καθημερινή μας δραστηριότητα στίς ἐντολές Ἐκεῖνου, νά ταυτισθῆ τό θέλημά μας μέ τό θέλημα Ἐκεῖνου.

• Τό στόμα μας! Ἡ ὁμολογία μας νά εἶναι ζωντανή καί θαρραλέα. Νά μή ντρεπόμεθα νά φανερώσουμε τήν πίστι καί τήν ἀγάπη στό Σωτῆρα καί Λυτρωτή μας. Ὁ κόσμος δέν ντρέπεται παρουσιάζοντας, κατά τό χυδαιότερο μάλιστα τρόπο, τήν ἀγάπη του στά ψεύτικα καί ἀπατηλά. Καί μεῖς θά ντρεπόμεθα νά παρουσιάσουμε τή μαρτυρία μας γιά τήν Ἀλήθεια, γιά τόν Ἀληθινό, γιά τόν Ἀγαπητό;

Ἄρχιμ. Δανυήλ Γ. Ἀεράκης

Νέα ἔκδοσις

Στή σειρά «Πρόσχωμεν» 11ο. Πρόκειται γιά λειτουργικές ἐπισημάνσεις γιά τό ξαναζωντανεμα τῆς ἐν πνεύματι λατρείας μας. Ὅπως καί τά ἄλλα, ἡ τιμὴ του εἶναι 2.5 €. Ὅλα μαζὶ τά «Πρόσχωμεν» (11) μποροῦν νά σταλοῦν ἔναντι 20 € (πλὴν τῶν ταχυδρομικῶν). Τηλ. 2103212107 καί 2109765440.

Ταξιαρχῶν - 8 Νοεμβρίου Κατώτεροι καὶ ἀνώτεροι

Ὁ ἄνθρωπος λίγο κατώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους

Οἱ ἄγγελοι εἶναι πέρα γιὰ πέρα καθαροί. Δέν μποροῦν πλέον ν' ἁμαρτήσουν. Οἱ ἅγιοι γίνονται καθαροί, ὅταν πιστεύσουν στὸν Θεό, πού ξεπλένει «ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου» (Ἀποκ. ζ' 14) τὶς ἁμαρτίες τους καὶ ἀγωνίζονται προσωπικά.

- Τί εἶναι εὐκολώτερο;

Νά βρῆς ἓνα διαμάντι μέσα στό βουρκο καὶ νά τό καθαρίσης, ἢ νά διατηρήσης ἄθικτο ἓνα διαμάντι, πού δέν τό ἔχασες καθόλου; Ἀσφαλῶς τό δεύτερο.

Ὁ Θεός ἐνεργεῖ τό δύσκολο. Παίρνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τό βουρκο, τὸν καθαρίζει, τὸν ἀγιάζει καὶ τὸν καθιστᾷ μέτοχο τῆς βασιλείας Του.

Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; *Κορυφαία ἀξία*. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καταδεικνύει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, συγκρίνοντάς τον σταδιακά.

- Τὸν συγκρίνει μέ τὰ ζῶα καὶ τὸν βρίσκει ἀπείρωσ ἀνώτερο.

• Τὸν συγκρίνει μέ ὅλη τὴ γῆ, μέ ὅλα τὰ ἄστρα, μέ ὅλο τό σύμπαν, καὶ τὸν βρίσκει ἀπείρωσ ἀξιώτερο! «Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐάν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μάρκ. ἡ' 36).

• Τὸν συγκρίνει καὶ μέ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀποκαλύπτει τὴ μοναδική του ἀξία, ἀφοῦ εἶναι λίγο κατώτερος ἀπὸ τὶς οὐράνιες δυνάμεις. «Τί ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκει αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπη αὐτόν; Ἠλάττωσας αὐτόν βραχὺ τι παρ' ἀγγέλους, δόξη καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτόν» (Ἐβρ. β' 6-7. Ψαλμ. ἡ' 4).

• Λίγο κατώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους ὁ ἄνθρωπος, ὡς πρὸς τὴν ἀξία. Οἱ ἄγγελοι δέν ἔχουν βαρὺτητα πρὸς τὰ κάτω. Ἐμεῖς ὑποκειμέθα στό νόμο τῆς βαρῦτητας! Μιά δύναμη μᾶς τραβάει πρὸς τὰ κάτω, ἢ ἁμαρτία.

- Λίγο κατώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους ὁ

ἄνθρωπος. Μοιάζουμε μέ τοὺς ἀγγέλους. Ἔχουμε ἐλευθερία, ἔχουμε πνεῦμα. Εἴμαστε πνευματικές ὑπάρξεις. Ἔχουμε φτερουγίσματα ψυχῆς, ἀναβάσεις τοῦ νοῦ, ἀνατάσεις τῆς καρδιάς.

Ἄγγελοι καὶ ἅγιοι

Ἐπάρχει περίπτωσις, ἄγγελοι νά εἶναι κατώτεροι ἀπὸ ἀνθρώπους; Ἄς τό δοῦμε:

• Εἶναι ἢ περίπτωσις τοῦ Θεοανθρώπου. Ὁ Χριστός εἶναι ἀπείρωσ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ἀφοῦ εἶναι ὁ Δημιουργὸς τους. Οἱ ἄγγελοι εἶναι κτίσματα, ὁ Χριστός ὁ Ἄκτιστος Θεός, ὁ Δημιουργικὸς Λόγος.

• Ἐπάρχουν περιπτώσεις, ὅπου οἱ ἄγγελοι θαυμάζουν καὶ ἀνθρώπους. Μία ἀναλογικὴ σύγκρισις ὀδηγεῖ σέ θαυμασμό τῶν ἁγίων μεγαλύτερο ἀπὸ τό θαυμασμό τῶν ἀγγέλων. Τό ν' ἀνεβῆ ἓνας ἀετός μέ τὰ φτερά του στὴν κορυφή ἑνός βουνοῦ, εἶναι ἀσφαλῶς θαυμάσιο θέαμα. Μά πιὸ θαυμάσιο θέαμα εἶναι τό ν' ἀνεβῆ ἓνας «κουτσός» ἄνθρωπος στὴν ἴδια κορυφή!

Γιὰ τοὺς ἀγγέλους εἶναι φυσικό τό νά βρίσκονται στὴν κορυφή τῆς ἀγιότητος. Τὰ φτερά τους δέν εἶναι πληγωμένα. Τό ὑπερφυσικό εἶναι ν' ἀνεβαίνουν στὴν κορυφή τῆς ἀρετῆς ἄνθρωποι, ἀδύναμοι, πτωτικοί. Νά γιατί οἱ ἅγιοι θαυμάζονται καὶ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Καὶ ὀνομάζονται ἐπίγειοι ἄγγελοι καὶ οὐράνιοι ἄνθρωποι.

• Οἱ ἄγγελοι, καίτοι ἀνώτεροι κατὰ φύσιν, διακονοῦν τοὺς ἀνθρώπους! Γίνονται τὰ μεγάφωνα τοῦ οὐρανοῦ, γιὰ νά μεταδοθῇ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Ἄγγελοι καὶ Θεάνθρωπος

Ἀπὸ τό Θεάνθρωπο Χριστό οἱ ἄγγελοι δέν εἶναι ἀπλῶς ἀναλογικά κατώτεροι, ὅπως συμβαίνει μέ τοὺς ἁγίους. Εἶναι κατὰ φύσιν καὶ σέ ἀπόλυτο βαθμὸ κατώτεροι.

• Ὁ Χριστός, ὡς Θεός Λόγος, θέλησε νά γίνη αὐτό, πού δέν μποροῦν νά γίνουν οἱ ἄγγελοι. Ἔνας ἄγγελος μπορεῖ νά γίνη ἄνθρωπος; Ὁχι. Ἀγγελάνθρωπο δέν ἔχουμε. Θεάνθρωπο ἔχουμε. Δέν μᾶς ἔσωσε ἄγγελος. «Οὐκ ἄνθρωπος, οὐκ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτός ὁ Κύριος ἔσωσεν ἡμᾶς».

• Γενόμενος ἄνθρωπος ὁ Χριστός, ὁ Θεός Λόγος, φάνηκε σάν νά ἐλαττώνεται «βραχύ τι παρ' ἀγγέλους» (Ἐβρ. β' 9). Βλέπουμε τόν Χριστό... «ἡλαττωμένον»!

Σάν νά ἔχη «ἐλάττωμα», πού δέν τό ἔχουν οἱ ἄγγελοι.

Δέν πεθαίνουν οἱ ἄγγελοι. Στό Σταυρό δέν σταυρώθηκε ἄγγελος. Σταυρώθηκε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος. Καί σημειώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἠλαττωμένον βλέπομεν Ἰησοῦν διά τὸ πάθημα τοῦ θανάτου δόξη καί τιμῆ ἔστεφανωμένον» (Ἐβρ. β' 9).

Φυσικά δέν εἶναι κατώτερος γι' αὐτό τὸ λόγο ὁ Χριστός, ἐπειδὴ, δηλαδή, Ἐκεῖνος πέθανε, ἐνῶ οἱ ἄγγελοι δέν πεθαίνουν.

• Ὁ Χριστός πέθανε, ὄχι διότι τοῦ ἄρμوزه ὁ θάνατος, ἀλλὰ διότι ἔπρεπε νά πεθάνη. Ἐπρεπε νά πάθη γιὰ τὴ δική μας σωτηρία.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναφέρει, ὡς μία ἐπί πλέον ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου τοῦ Σταυροῦ, τὸ παράδειγμα τοῦ γιατροῦ.

Ὁ καλὸς γιατρός, λέει, προτείνοντας ἕνα κατάλληλο γιὰ τὴν περίστασι φαγητό, αὐτὸς πρῶτος τὸ δοκιμάζει. Ἔτσι πείθεται καί ὁ ἀσθενής καί τὸ λαμβάνει εὐχαρίστως.

Οἱ ἄνθρωποι, ἐξηγεῖ ὁ ἱερός Πατήρ, ὅλοι φοβοῦνται τὸ θάνατο. Γιὰ νά μᾶς δείξει, λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι δέν πρέπει νά φοβούμαστε πλέον τὸ θάνατο, γεύτηκε ὁ ἴδιος τὸ θάνατο. Ἄλλωστε ὁ δικὸς Του θάνατος εἶναι τὸ φάρμακο γιὰ τὴ δική μας ἀθανασία. «Καθάπερ ἰατρός οὐκ ἔχων ἀνάγκη τῶν ἄρρώστων παρεσκευασμένων σιτιῶν ἀπογεύσασθαι, διὰ τὴν περι ἑκείνων

κηδεμονίαν πρότερον αὐτὸς ἀπογεύεται, ἵνα πείσῃ τὸν ἄρρωστον θαρροῦντα κατατολμῆσαι τῆς βρώσεως, οὕτω καί ὁ Χριστός· ἐπειδὴ πάντες ἄνθρωποι τὸν θάνατον ἐδεδοίκεσαν, πείθων αὐτοὺς κατατολμᾶν τοῦ θανάτου, καί αὐτὸς ἀπεγεύσατο αὐτοῦ, οὐκ ἔχων ἀνάγκη» (Ε.Π.Ε. 24,298).

Μετὰ φρασις :

Ὁ γιατρός, ἐνῶ δέν ἔχει ἀνάγκη νά φάη ἀπὸ τὰ μαγειρεμένα γιὰ τὸν ἄρρωστο φαγητά, ὅμως ἀπὸ ἀγάπη σ' αὐτόν πρῶτα αὐτὸς τὰ δοκιμάζει, γιὰ νά πείσῃ τὸν ἄρρωστο νά θελήσῃ μέ θάρρος νά φάη. Ἔτσι καί ὁ Χριστός. Ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνται τὸ θάνατο, θέλοντας νά τοὺς πείσῃ νά τὸν περιφρονῶν, γεύτηκε ὁ ἴδιος τὸ θάνατο, χωρὶς νά ἔχη ἀνάγκη.

Ὁ χρυσοστομικός αὐτὸς λόγος ἀποτελεῖ ἐρμηνεῖα τοῦ λόγου τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅτι ὁ Χριστός ἔγινε ἄνθρωπος, «ὅπως χάριτι Θεοῦ ὑπὲρ παντός γεύσῃται θανάτου» (Ἐβρ. β' 9).

• Οἱ ἄγγελοι εἶναι κατώτεροι τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Ἀρχές καί ἐξουσίες, ἀρχιστράτηγοι καί ἀρχάγγελοι εἶναι πολλοί. Ἀρχηγὸς ὅμως εἶναι ἕνας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. «Ἐπρεπε τὸν ἀρχηγόν τῆς σωτηρίας διὰ παθημάτων τελειώσαι» (Ἐβρ. β' 10).

• Ἀγγελος ἀνυπότακτος πλέον δέν ὑπάρχει. Τὸ ἀνυπότακτο τάγμα τῶν ἀγγέλων ἐξέπεσε σέ δαιμονικὴ τάξι. Ὅλοι οἱ ἄγγελοι βρίσκονται σέ μόνιμη κατάστασι ὑπακοῆς καί λειτουργοῦν μέ ὑπακοή τὸ μυστήριον τῆς δικῆς μας σωτηρίας.

Σάν νά φωνάζουν οἱ ἄγγελοι σ' ἐμᾶς, τοὺς ἀτίθασσους καί παραβάτες:

—Ἄνθρωποι! Μέχρι πότε θά συνεχίζετε τὴν παρακοή σας πρὸς τὸ Χριστό; Μέχρι πότε ὁ ἐγωισμὸς σας θά ὑψώνῃ τὸ νανῶδες ἀνάστημά του μπροστὰ στὸ Χριστό, πού εἶναι ὁ Μέγας καί Ὑψηλὸς Κύριος, ὁ αἰώνιος Θεός, ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου;

Οἱ ἄγγελοι χαίρουν μαζί μας

«Ἐννόησον, ἀγαπητέ, χαρᾶς μέγεθος, ὅτι καί αἱ ἄνω δυνάμεις ἡμῖν συνεορτάζουσι. Συγχαίρουσι γάρ τοῖς ἡμετέροις ἀγαθοῖς. Εἶ καί ἡμετέρα ἡ χάρις παρὰ τοῦ Δεσπότη, ἀλλὰ καί ἐκεινῶν ἡ ἡδονή» (Ε.Π.Ε. 36,76)

Μετὰ φρασις

Σκέψου, ἀγαπητέ, πόσο μεγάλη εἶναι ἡ χαρά, ἀφοῦ καί οἱ οὐράνιες δυνάμεις γιορτάζουν μαζί μας. Χαίρονται γιὰ τὰ δικά μας ἀγαθὰ. Ἄν καί εἶναι δική μας ἡ χαρά, πού ἔδωσε ὁ Κύριος, ὅμως εἶναι καί δική τους εὐχαρίστησις.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ὁ Ἀπόστολος

Ποιός ἐμποδίζει τό λαό νά κατανοήσῃ τά λόγια τῶν Ἀποστόλων, τό θεόπνευστο κείμενο, πού λειτουργικά καλεῖται «**Ἀπόστολος**»; Ὅσο καί ἂν εἶναι δύσκολο τό κείμενο, θά μπορούσε νά προσλαμβάνεται ἀπό τό λαό, ἂν δέν μεσολαβοῦσαν τόσα ἐμπόδια. Πραγματικά πολλά τά ἐμπόδια. Κάποτε οὔτε ὁ ψάλτης, οὔτε οἱ ἱερεῖς, οὔτε ὁ λαός θυμᾶται, ἔστω καί ἓνα νόημα ἀπό τόν Ἀπόστολο. Μερικές φορές οὔτε *κἂν* ἀπό ποιό θεόπνευστο κείμενο εἶναι ἡ περικοπή του!

- Τό πρῶτο ἐμπόδιο εἶναι ἡ **προσέλευσις** τῶν πιστῶν, ἢ μᾶλλον ἢ μή προσέλευσις ἐγκαίρως. Συνήθως ἓνας ναός πού στό τέλος τῆς θείας Λειτουργίας φαίνεται γεμάτος, τή στιγμή πού διαβάζονται τά ἱερά ἀναγνώσματα τοῦ Ἀποστόλου καί τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι μισοάδειος. Εἶναι ζήτημα, ἂν τό 1/3 τῶν τελικῶς ἐκκλησιαζομένων εἶναι παρόντες τήν ὥρα τῶν ἀναγνωσμάτων.

Προκειμένου γιά μιᾶ σπουδαία θεατρική παράστασι, οἱ θεατές σπεύδουν νά μή χάσουν τήν ἀρχή τοῦ «ἔργου» καί παραμένουν μέ ἡσυχία καί προσοχή μέχρι τέλους. Ἐδῶ, στήν Ἐκκλησία, πού καλούμεθα «**διά τήν παράστασιν ταύτην**», γιά τό **ὑπερθέαμα** τῆς θείας Λειτουργίας, ἐλάχιστοι προσέρχονται ἀπό τήν ἀρχή!

Πῶς, λοιπόν, νά νοήσουν κάτι πού δέν γνωρίζουν; Καί πῶς νά γνωρίζουν ἐν προκειμένῳ τό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ἀφοῦ δέν τό ἄκουσαν; Δικαιολογημένοι γιά καθυστέρησι στήν προσέλευσι στή θ. Λειτουργία εἶναι μόνο ὅσοι ἔχουν πολλά παιδιά καί ἀργοῦν νά τά ξυπνήσουν καί νά τά ἐτοιμάσουν.

- Δεύτερο ἐμπόδιο πρὸς κατανοήσι τοῦ Ἀποστόλου εἶναι ἡ **ἀδιαφορία** καί ἡ **ἀπροσεξία** τῶν ἀκροωμένων. Οἱ πιστοί, ἀφοῦ ὅλοι μαζί ἀνύμνησαν τόν Θεό μέ τόν Τρισάγιο ὕμνο, ἐντείνουν τήν προσοχή τους νά ὑποδεχθοῦν τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὁ λειτουργός καλεῖ σέ ὑποδοχή: «**Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου**». Καί εὐθύς προτρέπει: «**Πρόσχωμεν**»! Νά σημειωθῇ ἐδῶ, ὅτι προκειμένου γιά τίς ἱερές στιγμές καί σκηνές τοῦ Ἀποστόλου καί τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως, τῆς ἐτοιμασίας τῆς ἁγίας Ἀναφορᾶς, τῆς μετοχῆς στή θεία Εὐχαριστία, καλούμεθα σέ ἔντασι τῆς προσοχῆς μέ τό «**Πρόσχωμεν**»! Ὅταν ἀποσπᾶται ἡ προσευχή μας καί τό μυαλό μας γυρίζῃ στά γήινα, τότε φυσικά ἐμποδιζόμαστε στό νά ἀκούσουμε καί νά κατανοήσουμε τόν Ἀπόστολο.

- Τρίτο ἐμπόδιο στήν κατανοήσι τοῦ Ἀποστόλου εἶναι ἡ ἀπόκρυψις ἀπό τό λαό τῆς ειδικῆς **εὐχῆς** (δυνατῆς προσευχῆς). Τήν ἔχει ὀρίσει ἡ Ἐκκλησία νά ἀκούγεται, νά λέγεται ἀπό τό λειτουργό καί νά συμπροσεύχεται μαζί του ὁ λαός. Εἶναι εὐχή ἐπικλήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιά **φοτισμό** τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς, νά νοήσουν καί νά κατανοήσουν τά ἱερά κείμενα.

Γιατί οἱ περισσότεροι λειτουργοί (πρεσβύτεροι ἢ ἐπίσκοποι) λένε τήν εὐχή αὐτή «**ἀπό μέσα τους**», μυστικά; Δική τους εἶναι μόνο; Τήν οἰκειοποιήθηκαν; Εἶναι ἰδιοκτῆτες τῶν εὐχῶν ἢ εἶναι προεστώτες τῆς **κοινῆς προσευχῆς καί λατρείας**;

Παραθέτουμε ἐντός πλαισίου τήν εὐχή, πού κακῶς τήν λένε μόνο γιά τό Εὐαγγέλιο (καί ἐδῶ δυστυχῶς μυστικῶς). Καί ὁ Ἀπόστολος τό εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξαγγέλλει. Ἀπόστολος καί Εὐαγγέλιο εἶναι περικοπές τῆς **Καινῆς Δια-**

θήκης, θεόπνευστα κείμενα. Ἐὰν ἀναπέμπεται, λοιπόν, πρὶν ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀνάγνωσμα (τὸν Ἀπόστολο), ἀφοῦ ἀφορᾷ καὶ στὰ δύο (Ἀπόστολο καὶ Εὐαγγέλιο).

«Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, φιλόνηρωπε δέσποτα, τὸ τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς καὶ τοὺς τῆς διανοίας ἡμῶν διάνοιξον ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν τῶν εὐαγγελικῶν σου κηρυγμάτων κατανόησιν. Ἐνθες ἡμῖν καὶ τὸν τῶν μακαρίων σου ἐντολῶν φόβον, ἵνα τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας καταπατήσαντες, πνευματικὴν πολιτείαν μετέλθωμεν, πάντα τὰ πρὸς εὐαρέστησιν τὴν σὴν καὶ φρονοῦντες καὶ πράττοντες. Σὺ γὰρ εἶ ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Μετὰ φρασις

Λάμψε μέσα στὶς καρδιές μας, φιλόνηρωπε δέσποτα, τῆς θεογνωσίας σου τὸ καθαρὸ φῶς, νὰ καταλάβουμε τὰ εὐαγγελικά σου μηνύματα. Ρίξωσε μέσα μας καὶ τῶν ἁγίων σου ἐντολῶν τὸ σεβασμὸ, ὥστε νὰ ὑπερνηκῆσουμε ὅλες τὶς σαρκικὲς ἐπιθυμίες καὶ νὰ σκεπτόμεθα καὶ νὰ κάνουμε ὅσα Ἐσένα εὐχαριστοῦν. Γιατί Ἐσύ εἶσαι ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, Χριστέ καὶ Θεέ μας, καὶ σέ Σένα ἀπευθύνουμε τῆ δοξολογία, μαζί μέ τὸν ἀναρχο Πατέρα Σου καὶ τὸ πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιό Σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀτέλειωτους αἰῶνες. Ἀμήν».

● Τέταρτο ἐμπόδιο πρὸς παρακολούθησι καὶ κατανόησι τοῦ Ἀποστόλου εἶναι ὁ... **ψάλτης!** Οἱ περισσότεροι ψάλτες δυστυχῶς θεωροῦν τὸν Ἀπόστολο εὐκαιρία γιὰ ἐπίδειξι τῆς φωνῆς τους καὶ τῆς μουσικῆς τους ἱκανότητος. Μά ὁ Ἀπόστολος εἶναι **ἀνάγνωσμα**, δέν εἶναι **ψάλσιμο**. Εἶναι τροφή πνευματικὴ, δέν εἶναι τροφή ἐγωιστικὴ. Ὁ ἴδιος ὁ ψάλτης προαναγγέλλει, ὅτι θὰ διαβάσῃ μέ καλὴ ἀπαγγελία τὸ ἱερό κείμενο. Π.χ.: «*Πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα*», λέει.

Καὶ ἐνῶ ἀναγγέλλει, ὅτι ἀνάγνωσμα θὰ διακονήσῃ, σάν νά... ψεύδεται! Εὐθύς ἀμέσως μετατρέπει τὸ ἀνάγνωσμα σέ «κοκοροειδές» ψάλσιμο. Οὔτε ὁ ἴδιος κατάλαβε τίποτε, οὔτε στοὺς ἄλλους ἐπέτρεψε νὰ καταλάβουν κάτι!

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει γιὰ τὸν εὐλογεῖ ὁ λειτουργὸς μέ τὸ «*Εἰρήνη σοὶ τῷ ἀναγινώσκοντι*»; Μήπως καὶ ὁ λειτουργὸς δέν ἄκουσε, ὅτι ἀνάγνωσμα δέν λέχθηκε καὶ ὅτι σέ μουσικὲς κορῶνες μεταμορφώθηκαν τὰ ἱερά λόγια;

Τὰ ὅσα ἐδῶ σημειώνουμε δέν ἀφοροῦν στοὺς σεμνοὺς ἐκείνους ἀναγνώστες, πού ἀποδίδουν σεμνά καὶ κατανοητὰ τὸν Ἀπόστολο μέ **ἐμμελῆ ἀνάγνωσι**.

● Πέμπτο ἐμπόδιο πρὸς κατανόησι τοῦ Ἀποστόλου εἶναι τὸ **θυμίαμα!** Γιατί νὰ θυμιάξῃ ὁ λειτουργὸς (πρεσβύτερος ἢ διάκονος) τὴν ὥρα τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Ἀποστόλου; Δέν βλέπει, ὅτι ἀποσπᾶται ἢ προσοχὴ τῶν πιστῶν; Ἐὰν θυμιάσῃ στὸ διάστημα μεταξύ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελίου. Μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε, τὴν ὥρα πού κήρυττε ὁ ἀπόστ. Παῦλος ν' ἀκούγεται κάποιον θυμιατό;

Ἀπόλυτη ἡσυχία ἀπαιτεῖται τὴν ὥρα τοῦ Ἀποστόλου (φυσικά καὶ τοῦ Εὐαγγελίου). Κατὰ τὸν λειτουργιολόγο μακαριστὸ πατέρα Γερβάσιο Παρασκευόπουλο, «ὁ ἀναγνώστης στρέφεται πρὸς τὸν λαόν καὶ ἡσύχως, εὐκρινῶς, ἅμα δέ καὶ ἀποδοτικῶς, ἀναγινώσκει τὰ ἅγια λόγια τοῦ Ἀποστόλου».

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀλήθεια καί ζωή

Β' Κορ. ιγ' 4-7

Ἄδυνατός τοῦ Σταυροῦ (στ. 4)

Προβάλλει τόν Ἰησοῦ Χριστό ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καί διότι Ἐκεῖνος ἔχει τούς τρόπους τῆς μεταμορφώσεως καί σωτηρίας, ἀλλά καί διότι ὁ ἴδιος ἦταν πιστός διάκονος τοῦ Χριστοῦ (Α' Κορ. γ' 5). Καί ἄν τούς μίλησε γιά τιμωρίες στούς ἀμετανοήτους, δέν τό ἔκανε ἀπό δική του νοοτροπία.

Τό ἔκανε, γιατί αὐτός εἶναι ὁ Χριστός: Ἄγαπν Σταυροῦ, ἀλλά καί ἀγάπν θείας δυνάμεως!

● Ὁ Χριστός τό πρότυπο. Ἄπό τήν ἀδυναμία στή δύναμι! Ἄπό τή δύναμι στήν ἀδυναμία! Ἡ δύναμι τῆς ἀδυναμίας! Ἡ ἀδυναμία, πού κρύβει τήν ὑψίστη δύναμι! Ὅλα αὐτά εἶναι ὁ Χριστός.

□ Θεός ὢν, δυνατός, παντοδύναμος, «ἐκένωσε τόν ἑαυτό Του» (Φιλιπ. β' 7). Φάνηκε ἀσθενής ἀνθρώπος.

□ Παντοδύναμος ὢν, φάνηκε ἀσθενικός, ὅταν παραδόθηκε στό χέρια τῶν κακοποιῶν καί βασανίστηκε.

□ Παντοδύναμος, Ἄναμάρτητος καί Ἀθάνατος, θέλησε νά μῆ στήν ἐσχάτη ἀδυναμία τοῦ Σταυροῦ! Ἄδυνατος καί ἀσθενικός στό Σταυρό, ἔκρυβε μέσα Του ὄχι ἀπλῶς τή ζωή, ἀλλά καί τή δύναμι νά συντριψῆ τό θάνατο, καί τήν ἀνάστασι, πού θά ζωοποιῶσε τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ποιό ἄλλο παράδειγμα μπορούσε νά φέρῃ ὁ Παῦλος στούς Κορινθίους, πού δέν ἔβλεπαν, ὅτι στήν ἐκκλησία ἡ δύναμι προέρχεται ἀπό τήν ἀδυναμία τῆς θυσίας καί ἀπό τήν ἀσθένεια τῆς προσφορᾶς; Τό Χριστό καί πάλι προβάλλει: *«Καί γάρ εἰ ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλά ζῆ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ. Καί γάρ ἡμεῖς ἀσθενούμεν ἐν αὐτῷ, ἀλλά ζωόμεθα σὺν αὐτῷ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ εἰς ὑμᾶς»* (στ. 4). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Διότι, καί ἄν σταυρώθηκε λόγῳ τῆς ἀσθενούς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅμως ζῆ λόγῳ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Καί ἐμεῖς δέ, ἀσθενούμε μαζί Του ὑπο-*

φέροντας παθήματα, ἀλλά μέ τή δύναμι τοῦ Θεοῦ θά ζοῦμε μαζί Του γιά νά σᾶς ὑπηρετοῦμε».

● Ἐκεῖνος! Σταυρώθηκε ὡς ἀνθρώπος. Παθητή ἡ ἀνθρώπινη φύσις, πού προσέλαβε. Ἄλλ' ὁ Σταυρός Του, ἐκούσιος καί μυστηριώδης, δέν εἶναι διακοπή τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου.

Ἡ παιάνιας τοῦ Σταυροῦ εἶναι τό «θανάτῳ θάνατον πατήσας». Τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ἐσταυρώθη (ὁ Κύριος). Οὐδέν τοῦτο τίν δυνάμιν Αὐτοῦ διακόπτει. Μένει γάρ αὐτῆ ἄμαχος οὐσα. Καί τό τοιοῦτον πρᾶγμα ὑπέμεινε, καί τά τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ οὐκ ἠκρωτηριάσθη»* (Ε.Π.Ε. 20,114). Μετάφρασις: Σταυρώθηκε ὁ Κύριος. Αὐτό τό γεγονός δέν διακόπτει καθόλου τή δύναμι Του. Διότι ἡ δύναμις Του παραμένει ἀκαταμάχητος... Καί αὐτό, πού ἤθελε (τή σταύρωσι) τό ὑπέμεινε, καί ἡ δύναμις Του δέν ἀκρωτηριάστηκε καθόλου.

● Οἱ ἐχθροί Του νόμιζαν, ὅτι ἔκλεισε μιά γιά πάντα ὁ φάκελλος τοῦ Ἰησοῦ. Δέν ἤξεραν, ὅτι ὁ Σταυρός ἀνοίγε τό φάκελλο τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ μέσα στήν Ἱστορία, στήν ἀσταμάτητη πορεία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ, μᾶλλον, ὑποψιάζονταν, ὅτι κάποιο μυστικό κρύβει «αὐτός ὁ πλάνος». Ἐلابαν στρατιωτικά μέσα γιά νά ἐμποδίσουν τή Ζωή!

Δέν ἤξεραν τή δύναμι τοῦ Χριστοῦ; Τήν ἤξεραν, ἀλλ' ἤθελαν, τούς συνέφερε, νά κλείσουν τά μάτια τους νά μῆ τήν βλέπουν. *«Καί γάρ εἰ ἐσταυρώθη (ὁ Ἰησοῦς) ἐξ ἀσθενείας, ἀλλά ζῆ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ»* (στ. 4). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ὁ Σταυρός οὐκ ἐστίν ἀσθένεια, ἀλλ' ὑποπευσομένη παρά τοῖς ἀπίστοις. Ὅτι ἡδύνατο μῆ σταυρωθῆναι διά πάντων ἔδειξε, νῦν μέν ὑπίστους ρίψας, νῦν δέ ἀκτίνας ἀποστρέψας, καί συκῆν ξηράνας, καί τὰς ὄψεις τῶν ἐλθόντων ἐπ' αὐτόν πυρώσας, καί μυρία ἕτερα ἐργασάμενος»* (Ε.Π.Ε. 20,116). Μετάφρασις: Δέν εἶναι ἀδυναμία ὁ Σταυρός. Οἱ ἀπιστοί τόν ἔβλεπαν ἔτσι. Τό ὅτι μπορούσε νά μῆ σταυρωθῆ, τό ἔδειξε μέ κάθε

τρόπο, άλλοτε ρίχνοντας κάτω ὄσους πῆγαν νά Τόν συλλάβουν, άλλοτε κάνοντας τόν ἴλιο ν' ἀποστρέφει τῆς ἀκτίνες του, άλλοτε ξεραίνοντας τή συκιά, άλλοτε τυφλώνοντας τούς ἐκθρούς Του, καί μέ τόσα ἄλλα σημεῖα.

- Δέν μπορούν τά σύννεφα νά σβήσουν τόν ἴλιο. Δέν ἦταν δυνατόν ὁ Σταυρικός θάνατος νά σβήσει τή ζωή τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ὁ ἴλιος τῆς Θεότητος. Ὁ Σταυρός, μέσα στήν οἰκονομία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, εἶναι τό ἐφ α λ τ ἡ ρ ι ο τῆς Ἀναστάσεως. «Ὅυκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι αὐτόν ὑπό τοῦ θανάτου» (Πράξ. β' 24).

- Ὁ Χριστός ἔχει τή ζωή «ἐν ἑαυτῷ» (Ἰωάν. ε' 26). Θά μπορούσε νά κρίνει τόν κόσμο καί νά τόν τιμωρήσει, ὅπως μέ τόν κατακλυσμό. Ἀλλά παραδίνεται στό θάνατο, γιά νά καταλύσει τή δύναμι τοῦ διαβόλου καί τοῦ θανάτου, νά παραλύσει τήν ἐξουσία τους, νά μπορούν οἱ ἄνθρωποι ν' ἀπεξαρτηθοῦν ἀπό αὐτούς, νά ἔχουν τήν ἄφεσι τῶν παραπτωμάτων τους.

Δέν τιμωροῦσε, ἀλλ' ἔσωσε. Καί ἐξακολουθεῖ νά σώζει. Μακροθυμεῖ καί ἀνέχεται, περιμένοντας τήν ἐπιστροφή τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ἀλλοίμονο σ' ὅποιον τήν ἀνοχή τοῦ Θεοῦ τήν βλέπει ὡς ἀδυναμία! Καί ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον, πού ἐκμεταλλεύεται τή μακροθυμία τοῦ Θεοῦ! *«Καί γάρ εἰ ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλά ζῆ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ.»* (στ. 4).

- Ὅσα ἰσχύουν γιά τό Χριστό, ἰσχύουν καί γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ Χριστοῦ. Στή φαινομενική τους ἀδυναμία κρύβεται ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ. *«Καί γάρ ἡμεῖς ἀσθενοῦμεν ἐν αὐτῷ, ἀλλά ζησόμεθα σὺν αὐτῷ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ εἰς ὡμάς»* (στ. 4). Ὅχι ἡ οποιαδήποτε ἀδυναμία, ἀλλά μόνο ἡ *«ἐν αὐτῷ»* ἀδυναμία κρύβει ἐκρηκτική δύναμι.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἐμπνευστής τῆς ἀγάπης καί τῆς θυσίας. Ὁ Χριστός εἶναι καί ἡ π ν γ ἡ τῆς ζωῆς καί τῆς δυνάμεως. «Εἶπερ συμπάσκομεν, ἴνα καί συνδοξασθῶμεν» (Ρωμ. ν' 17).

Δόκιμοι, ἄξιοι (στ. 5-6)

Δόξα τῶν ἁγίων δέν εἶναι μόνο ἡ οὐράνια. Δόξα εἶναι καί ἡ ὑπερέχουσα θέσι, πού ἔχουν καί στή γῆ. Ὅχι φυσικά τήν κοσμική, ἀλλά τήν πνευματική ἐξουσία.

Οἱ ἅγιοι κρίνουν τόν κόσμο, μέ τήν ἔννοια, ὅτι συγκρίνεται μέ αὐτούς ὁ κόσμος καί βλέπει τά μέτρα του, ἀλλά καί μέ τήν ἔννοια, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν ἁγίων λειτουργεῖ κάποτε καί ὡς ἐξουσία ἐπιτιμώσεως καί τιμωρίας. Πάντοτε βέβαια γνώμονας εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ οἰκοδομή, ἡ διακονία.

Γι' αὐτό ὁ Παῦλος προτρέπει τούς χριστιανούς νά δοκιμάζου ν τόν ἑαυτό τους, νά τόν ἐξετάζουν συνεχῶς, ἄν πραγματικά εἶναι στήν πίστι. *«Ἐαυτούς πειράζετε εἰ ἐστέ ἐν τῇ πίστει, ἑαυτούς δοκιμάζετε, ἥ οὐκ ἐπιγινώσκετε ἑαυτούς ὅτι Ἰησοῦς Χριστός ἐν ὑμῖν ἐστίν, εἰ μή τι ἀδοκιμοί ἐστε;»* (στ. 5). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Τούς ἑαυτούς σας νά ἐξετάζετε, γιά νά δῆτε ἄν εἴστε στήν πίστι. Τούς ἑαυτούς σας νά ἐρευνᾶτε. Ἢ μήπως δέν καταλαβαίνετε γιά τούς ἑαυτούς σας, ὅτι τότε ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι μέσα σας, ἐάν δέν εἴστε ἀνάξιοι;»*.

- Ὁ Χριστός εἶναι μαζί μας. Εἶναι *«δόκιμος»*. Δοκιμάστηκε. Ἔδωσε ἐξετάσεις καί πῆρε ἀρισταία Ἐξετάσεις Του ἡ σάρκωσις Του, τό σταυρικό Του Πάθος, ἡ Ἀνάστασις Του, ἡ Ἀνάληψις Του. Θά ἔρθη ἡ ὥρα, πού θά δοκιμάσει ὄλους τούς ἀνθρώπους (Α' Κορ. γ' 12).

- Ὁ Παῦλος εἶχε ἀποδειχθῆ *«δόκιμος»*. Εἶχε δοκιμαστῆ. Εἶχε ἀποδειχθῆ δυνατός. Εἶχε περάσει ἀπό τό φωτιά τῆς δοκιμασίας, ἀπό τό καμίσι τῶν θλίψεων (Α' Πέτρ. α' 7). Καί εἶχε ὄλο τό δικαίωμα νά μιλάει ἐξ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ πρώτου «δοκίμου».

- Τώρα εἶναι ἡ δική μας σειρά. Νά δοκιμασθοῦμε. Νά ἐξετάσουμε τόν ἑαυτό μας, ἄν ὄντως πιστεύουμε, ἄν ὄντως εἴμαστε ἐνωμένοι μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό. *«Ἐαυτούς πειράζετε εἰ ἐστέ ἐν τῇ πίστει, ἑαυτούς δοκιμάζετε, ἥ οὐκ ἐπιγινώσκετε ἑαυτούς ὅτι Ἰησοῦς Χριστός ἐν ὑμῖν ἐστίν, εἰ μή τι ἀδοκιμοί ἐστε;»* (στ. 5). Ὁ Παῦλος εἶναι σίγουρος, ὅτι ὁ Χριστός βρίσκεται ἀνάμεσα στους χριστιανούς. Διαφορετικά δέν θά ἦσαν χριστιανοί. Τό θέμα εἶναι νά μὴ ἐπαναπαυώμαστε.

Νά κάνουμε συχνά τό πνευματικό *«τσέκ-απ»*, τίς ἐξετάσεις ἐκείνες, πού βεβαιώνουν, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι μαζί μας καί ἡμεῖς μέ τόν Χριστό.

- Ὅποιος ψάχνεται καθημερινά, ἔχει τή λαχτάρα τῆς πίστεως καί τῆς ἐνώσεως μέ τόν Χριστό. Ἡ ζωή εἶναι πείραγμα καί πείραγμα.

- Πειράζουμε τόν ἑαυτό μας, μέ τήν ἔννοια τῆς ἐξετάσεως, τῆς δοκιμῆς, τῆς ἀσκίσεως. Πειράζεται ὁ ἑαυτός μας μέ τήν ἔννοια, ὅτι δέχεται προκλήσεις καί πειρασμούς, γιά νά φανῆ, ἄν ὄντως ἔχουμε πίστι, ἥ ἄν ἡ λεγόμενη πίστις μας εἶναι ἀμφιβολία, ὀλιγοπιστία ἢ καί ἀπιστία.

Τά ἀποτελέσματα ἀπό τίς ἐξετάσεις δέν εἶναι πάντοτε ἐνθαρρυντικά. Κάποτε ἀνησυχοῦμε. Διαπιστώνουμε ἀδυναμία, ἀδοκιμότητα, ἀναξιότητα, μικροψυχία. Καί τότε γονατίζουμε καί κραυγάζουμε: *«Κύριε, πρόσθες ἡμῖν πίστιν»* (Λουκ. ιζ' 5).

● Ἡ ζωή μας εἶναι τό πείραμα τοῦ Θεοῦ, πού ἀποδεικνύει τή δύναμί Του. Καί τό πείραμα τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως τότε πετυχαίνει καί διδάσκει, ὅταν ἡ πίστις μας φανερωθεῖται μέ τόν καθαρό βίο καί τά καλά μας ἔργα.

● Ὅσο γινώμαστε πιά δόκιμοι, πιά ἄξιοι τῆς πίστεως καί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, τόσο κατανοοῦμε καί τούς ἁγίους. Κατανοοῦμε τόν ἅπ. Παῦλο. Δέν ἦταν ἀδόκιμος. Οὔτε μέ τήν ἔννοια τοῦ ἀδοκίμαστου, οὔτε μέ τήν ἔννοια τοῦ ἀδύνατου. Γι' αὐτό λέει: «Ἐλπίζω δέ ὅτι γνώσεσθε ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐσμὲν ἀδόκιμοι» (στ. 6). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἐλπίζω δέ νά καταλάβετε, ὅτι ἡμεῖς δέν εἴμαστε ἀνάξιοι».

Ἐργάτες τοῦ καλοῦ (στ. 7)

Δόκιμος ἐργάτης τοῦ Θεοῦ ὁ Παῦλος. Δόκιμος καί μέ τήν ἔννοια τοῦ ἄξιου νά κρίνη καί νά τιμωρήσῃ. Μέ τήν ἔννοια τοῦ δυνατοῦ ἀποστόλου. Τή δύναμί του εἶναι ἀποφασισμένος αὐτή τή φορά νά τή δείξῃ στούς Κορινθίους, γιά ὄσους βεβαίως ἐξακολουθοῦσαν ν' ἁμαρτάνουν προκλητικά καί μέ ἀσέβεια.

Παρ' ὅλα αὐτά κάνει θερμή προσευχή πρὸς τόν Κύριο, ν' ἀλλάξουν πορεία καί οἱ ἀτίθασοι χριστιανοί. Νά πάψουν κάθε κακό. Νά γίνουν ὄργανα τοῦ καλοῦ. Καί νά φανοῦν ἄξιοι τῆς συγγνώμης καί τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Καί φυσικά ὁ ἴδιος πάλι θά φανῇ ἀδύνατος στήν τιμωρητική του ἐξουσία. Κάτω ἀπό αὐτά ἄς δοῦμε τόν ἐπόμενο στίχο: «Εὐχομαι δέ πρὸς τόν Θεόν μή ποῖσαι ὑμᾶς κακόν μηδέν, οὐχ ἵνα ἡμεῖς δόκιμοι φανώμεν, ἀλλ' ἵνα ὑμεῖς τό καλόν ποιῆτε, ἡμεῖς δέ ὡς ἀδόκιμοι ὦμεν» (στ. 7). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Καί εὐχομαι στό Θεό νά μὴ κάνετε κανένα κακό. Νά μὴ φανοῦμε ἡμεῖς ἄξιοι (ὡς ἔχοντες τή δύναμι νά τιμωροῦμε παρεκτροπές), ἀλλά νά κάνετε σεις τό καλό, καί ἡμεῖς ἄς φανοῦμε ἀνάξιοι (ἀφοῦ τότε δέν θά ἐκδηλώνομε τιμωρητική δύναμι)».

● Ἄν ἔπαυε τό κακό στόν κόσμο, θά χανόταν ἡ δικαστική ἐξουσία. Θά ἔκλειναν τά δικαστήρια. Τί πιά λαμπρό!

Μπορῶ νά γίνω δικαστής καί τιμωρός! λέει ὁ Παῦλος. Μά προτιμῶ, σεις νά πάρετε μηδέν στό κακό! Μπορεῖ ἄνθρωπος νά πάρῃ μηδέν στό κακό; Δυστυχῶς ὄχι. Μόνο γιά τό Χριστό τό ἄριστα τῆς ἀναμαρτησίας, εἶναι τό μηδέν τῆς ἁμαρτίας.

● Τό λέει ὁ ληστής: «Οὐδέν ἄποπον ἔπραξε» (Λουκ. κγ' 42). Τό πιστοποιεῖ ὁ Πέτρος, ἐπαναλαμ-

βάνοντας προφητικό λόγο: «Ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. β' 22. Ἦσ. νγ' 9). Τό διακηρύττει ὁ ἴδιος, ἔχοντας αὐτοσυνηίδοσια τῆς Θεοπτίας Του: «Τίς ἐλέγξει με περί ἁμαρτίας;» (Ἰωάν. ν' 46).

● Κανένα κακό! Τί γλυκό πράγμα τό νά μή κάνουμε τό κακό καί ν' ἀποφεύγουμε τήν τιμωρία τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας!

● Δέν ἀρκεῖ ἡ ἄρνησις, τό νά μή κάνουμε τό κακό. Ἡ συνέχεια καί ἡ συνέπεια εἶναι, νά λειτουργοῦμε τό καλό. «Ἴνα ὑμεῖς τό καλόν ποιῆτε, ἡμεῖς δέ ἀδόκιμοι φανώμεν» (στ. 7).

Ἄς παροπλισθῇ ἡ δική μας δύναμις καί ἐξουσία, ἀρκεῖ σεις νά ἐνεργῆτε τό καλό! λέει ὁ Παῦλος.

Ἡ ἀγιότητα παροπλίζει τήν δικαία ὀργή τοῦ Θεοῦ.

Δ.Γ.Α.

Ἡμερολόγιο 2017

Ἀφιερωμένο στή
Βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τιμή 1 εὐρώ.

Προσφορά:

20 εὐρώ τά 30 τεμάχια.

30 εὐρώ τά 50 τεμάχια.

Διαδόστε τό νέο ἡμερολόγιο.

τηλ. 2103212713-2109765440

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannivaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannivaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικῶς 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἡ Ὁρθοδοξία τῆς Γραφῆς!

Ἦ κοῦς πολλοὺς νά μιλάνε γιά Ὁρθοδοξία καί γιά Ὁρθόδοξη παράδοσι, ἀλλά ποτέ δέν μιλάνε γιά τήν Ἐκκλησίαν, γιά τήν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, γιά τόν Χριστό, γιά τό Εὐαγγέλιο, γιά τό μυστήριον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά τήν πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

- Βλέπεις πολλοὺς νά παριστάνουν τοὺς ἀμύνητορες τῆς Ὁρθοδοξίας, καί ἐκεῖνα, πού μέ φανατισμὸ ὑποστηρίζουν, καμμιά ἀπολύτως σχέσι δέν ἔχουν μέ τήν Ἀλήθεια τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

- Οἱ πληροφορίες τῆς Γραφῆς πάντοτε ἔχουν ἀσύγκριτο κύρος ἐναντι ὅποιασδήποτε ἄλλης πληροφορίας μέσα στό χωρὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τό βιβλίον τῶν Πράξεων, διηγείται: «Διοδεύσαντες δέ τήν Ἀμφίπολιν καί Ἀπολλωνίαν ἦλθον εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου ἦν ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων. Κατά δέ τό εἰωθὸς τῷ Παύλῳ εἰσηλθε πρὸς αὐτοὺς, καί ἐπὶ σάββατα τρία διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν» (ἄ' 1-2).

- Τό κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου στή συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων ἦταν κατ' ἐξοχὴν Γραφικό. «Διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν Γραφῶν».

- Ἡ Γραφή εἶναι ἡ βάσις τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι τό θέμα τοῦ κηρύγματος. Εἶναι τό θησαυροφυλάκιον τῶν δογμάτων.

- Ὁ Χριστός, πού κήρυττε παντοῦ ὁ Παῦλος, εἶναι ὁ Χριστός τῆς Γραφῆς. Ὁ Δημιουργικὸς Λόγος. Ὁ ἀναμενόμενος Σωτήρας. Τό Πρόσωπον τῶν προφητῶν.

- Ὁ Χριστός ἐτέθη, κατὰ τὰς Γραφάς, ἔπαθε κατὰ τὰς Γραφάς, ἀνέστη κατὰ τὰς Γραφάς. Μόνον ὁ Χριστός τῆς Γραφῆς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Χριστός. Ὅ,τι κηρύττομε γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό, στηρίζεται στή Γραφή, πού εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Οὐρανοῦ, τό βιβλίον τοῦ Θεοῦ.

Ρατσισμὸς εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων μαθητῶν

Ἔστιν κακὸ νά «παράγει» ὀρθοδόξους τό Ὀρθοσκευτικὸ μάθημα! Ἔτσι ὑποστηρίζει τό Ὑπουργεῖον Παιδείας, καί γι' αὐτό προέβη σέ ἀναμόρφωσι τῆς διδασκαλίας ὑλῆς. Καί βεβαίως οὔτε ἡ Παιδεία οὔτε ἡ Ἐκκλησία «παράγει» πιστοὺς. Καλλιεργοῦν ὅμως τήν πίστιν στό πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- Γιατί ἄραγε τό κατηχητικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι διάφορον ἀπὸ τό ἔργο τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου στό μάθημα τῶν Ὀρθοσκευτικῶν; Τήν ἀπάντησι δέν τήν δίνει τό ἀποτέλεσμα, ἀλλ' ἡ ἀναγκαιότητα τῶν θεσμῶν. Βεβαίως δέν εἶναι θεαματικά τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ὀρθοσκευτικοῦ μαθήματος, πολλές φορές δέ ἔχουμε ἀρνητικὰς ἐμπειρίας ἀπὸ κάποιον θεολόγον καθηγητὴ, πού ἢ ἦταν ἀνεπαρκὴς ἢ ἦταν ἄσχετος. Ἀλλὰ μήπως καί τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατηχήσεως εἶναι θεαματικά; Ἀκατάρτιστα πολλές φορές νεαρά ἄτομα «βαφτίζονται» κατηχητὲς καί τὰ λίγα παιδιά τοῦ κατηχητικοῦ δέν ἐμπνέονται, δέν οἰκοδομοῦνται.

- Τό πρόβλημα εἶναι: Γιατί οἱ μὲν ἐπίσκοποι δέν ρίχνουν ὄλον τό βάρος στήν κατήχησι καί γιατί τό Ὑπουργεῖον Παιδείας πολεμεῖ μέ λύσσα κάθε ὁμολογιακὸ χαρακτῆρα τῶν Ὀρθοσκευτικῶν;

- Νά διδάσκωνται καί ἄλλα Ὀρθοσκευτικὰ τονίζει (ὑπερτονίζει) τό νέο πρόγραμμα τοῦ Ὑπουργείου. Στήν ἐπιστολή του πρὸς τοὺς πολιτικούς ἀρχηγούς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἰερώνυμος ὑπογραμμίζει: «Ἡ Ὁρθοδοξία δέν ἔχει τίποτε νά φοβηθεῖ ἀπὸ τῆς σύγκρισις μέ τὰ ἄλλα Ὀρθοσκευτικὰ καὶ δόγματα. Ἡ σύγκρισις ὁμως προϋποθέτει ὅτι τό μάθημα παρέχει στό μαθητὴ συνεκτικὴ καὶ πλήρη εἰκόνα τῆς ἰδιαιτερότητος τῆς Ὁρθοδοξίας».

ας, δηλαδή ένα σύνολο δομημένων γνώσεων με ψύχραιμη έπιστημονική προσέγγιση και όχι σκόπιμες ψηφίδες κοινωνιολογικού ή φιλοσοφικού προβληματισμού. Ήδη από το 2015 ή ρητορική των εκπροσώπων του Υπουργείου Παιδείας συστηματικά διαστρέβλωνε, κατά βολικό τρόπο τον ρόλο του υπάρχοντος μαθήματος των Θρησκευτικών ως μιας δήθεν ανελεύθερης και προσηλυτιστικής διαδικασίας “παραγωγής πιστών” της Όρθοδόξου Έκκλησίας μέσα στη σχολική αίθουσα».

- Για ποίο λόγο πρέπει (κατά το υπουργείο Παιδείας του κ. Φίλη) τά Θρησκευτικά να είναι **θρησκευολογικό** μάθημα; Και γιατί τό προτεινόμενο πρόγραμμα να εξισώνει Χριστό - Άλλάχ - Βούδα - Κομφούκιο κ.λπ.; Και γιατί να κάνη πλύσι έγκεφάλου στά παιδιά από την Γ' Δημοτικού μέχρι την Γ' Λυκείου, υποχρεώνοντάς τα να γνωρίζουν ιστοστάσια τίς γιορτές π.χ. τής Έκκλησίας μέ τίς γιορτές των μουσουλμάνων, του Ίουδαϊσμού, του Βουδισμού κ.ο.κ.;

- Τό υπουργείο Παιδείας μέ τό άρθρο 55 του νόμου 4386/2016 δίνει τό δικαίωμα στους Έλληνες Ίσραηλίτες και Ρωμαιοκαθολικούς να διδάσκουν τά παιδιά τους τή θρησκευτική τους πίστι μέ εκπαιδευτικούς του δόγματός τους και τής έπιλογής τους. Τό ίδιο ισχύει και για τά παιδιά των μουσουλμάνων συμπολιτών μας στη Δυτική Θράκη. Σημειώνει έν προκειμένω ό Άρχιεπίσκοπος κ. Ιερώνυμος: «Τό άναπάντητο έρώτημα είναι, γιατί τό Υπουργείο Παιδείας αποφάσισε να στερήσει τό δικαίωμα ανάλογης θρησκευτικής εκπαίδευσης στά παιδιά των όρθοδόξων χριστιανικών οικογενειών τής χώρας μας;».

- Γιατί, κ. Φίλη, τόσο άφίλος προς τους χριστιανούς όρθοδόξους; Γιατί αυτός ό **ρατσισμός** εις βάρος των Όρθοδόξων;

- Πάντως ή πολεμική κατά του όρθοδόξου χαρακτήρος του μαθήματος των Θρησκευτικών άς γίνη άφορμή ν' άφυπνισθούν οι **ποιμένες** τής Έκκλησίας. Δέν βγαίνει τίποτε μέ **πολυαρχιερατικές**

παραστάσεις και μέ ποικιλώνυμες **προσκυνηματικές** έκδηλώσεις. Ό λαός θέλει **κατήχησι**. Τά παιδιά θέλουν κατήχησι. Οι νέοι θέλουν στιβαρό **πειστικό λόγο**.

Άτοπα στις βαπτίσεις

Βάπτισμα σημαίνει άπελευθέρωσις από την αιχμαλωσία του διαβόλου και τής άμαρτίας. Βάπτισμα σημαίνει άφεσις άμαρτιών. Βάπτισμα σημαίνει άναγέννησις. Βάπτισμα σημαίνει σύνταξις στην παράταξι του Χριστού. Βάπτισμα σημαίνει ένταξις στά μέλη τής Έκκλησίας. Βάπτισμα σημαίνει άγιασμός. Βάπτισμα σημαίνει έγχρίστωσις.

- Βαπτίζομαστε «εις τον θάνατον και εις την άνάστασιν Αυτού» (Ρωμ. στ 3-4).

Θάνατος και **ανάστασις** τό βάπτισμα. Πεθαίνει ό παλαιός άνθρωπος, άνασταίνεται ό «καινός», ό νέος έν Χριστώ άνθρωπος. Ντύνεται τον Χριστό, ντύνεται στά **λευκά**. «Όσοι γάρ εις Χριστόν έβαπτίσθητε, Χριστόν ένεδύσασθε» (Γαλ. γ' 27).

- Λευκά τά ρούχα του βαπτιζόμενου. Δυστυχώς πολλά άτοπα παρατηρούνται κατά τίς βαπτίσεις. Ένα είναι και τά ένδύματα. Μέ ποικιλόχρωμα ρούχα ντύνουν μερικοί τά μωρά όταν βγαίνουν από την κολυμβήθρα. Λησμονούν, ότι όλα έχουν τή σημασία τους και τό συμβολισμό τους. **Λευκό χιτώνα** φορούσαν οι βαπτιζόμενοι στην άρχαία Έκκλησία.

- Μερικοί σημειώνουν ως άτοπο και τό ότι έχουμε βάπτισι νηπίων (**νηπιοβαπτισμός**). Βεβαίως προηγείται ή **κατήχησις** και έπεται τό **βάπτισμα**. Ό βαπτιζόμενος πρέπει να έχη συνείδησι του τί έπιτελείται και μέ δέος να προσέρχεται για να πη τό «Συντάσσομαι τω Χριστώ» και να άπαγγείλη τό «Πιστεύω».

Δέν είναι πάντως έξω από την Καινοδιαθηκική πρακτική και την άποστολική παράδοσι ό νηπιοβαπτισμός. Μαρτυρία του ί. Χρυσοστόμου λέει: «Και τά παιδιά βαπτίζομεν, καίπερ άμαρτίας ούκ έχοντα, ίνα προστεθί άγιασμός, δικαιοσύνη, υίοθεσία, κληρονομία, άδελφότης, τό μέλη είναι του Χριστού» (Ε. Π.Ε. 30,386).

• Τό άτοπο δέν ἔγκειται στή βάπτισι βρεφῶν. Τό άτοπο ἔγκειται στό θέμα τῆς **κατηχήσεως**. Δέχθηκε μέν ἡ Ἐκκλησία νά μετατεθῆ ἡ κατήχησις μετά τό βάπτισμα, ἀλλά νά γίνεται ὅπωςδῆποτε ἀπό **καταρτισμένα** πρὸς τοῦτο πρόσωπα, καί ἐγκαίρως. Αὐτό τό ἔργο ὑποτίθεται, ὅτι ἀναλαμβάνουν οἱ **γονεῖς, ὁ ἱερέας καί ὁ ἀνάδοχος**.

Ἄλλ' ὁ μέν ἱερέας συνήθως δέν παρακολουθεῖ τήν πορεία τοῦ παιδιοῦ, οἱ δέ γονεῖς καί ὁ ἀνάδοχος εἶναι ἀκατάρτιστοι. Ὡς ἀνάδοχος δέ μπορεῖ νά ἐμφανισθῆ κάποιος ἄθεος συγγενής ἢ γνωστός, κάποια γυναικίκα μέ ἐξάλλη ἐμφάνισι ἢ ἀκόμη καί κάποιου μικροῦ παιδί!!!

Πρόκειται γιά **γελοιοποίησι** τοῦ βαπτίσματος. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν παρέστη ὡς ἀνάδοχος στή βάπτισι βρέφους στόν Ναό τοῦ Ἁγ. Δημητρίου Λουμπαρδιάρη ἕνας ἄθεος ὑπουργός!

• Ἄλλο άτοπο, πού συμβαίνει στίς βαπτίσεις, εἶναι ἡ **ὀνοματοδοσία**. Ἡ βάπτισις γίνεται «*εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*». Τό ὄνομα ταυτίζεται μέ τό πρόσωπο. Ἔνα πρόσωπο, **ἕνα ὄνομα**.

Γιατί νά δίνουν δύο ὀνόματα; Ἀκόμα καί τό παιδί μπερδεύεται μέ τά δύο ὀνόματα. Εἶναι φανερό τό γιατί δίνουν δύο ὀνόματα: Γιά νά ικανοποιήσουν καί τή δική τους ἐπιθυμία οἱ γονεῖς (ἢ τό... τάμα!) καί τήν ἐπιθυμία τοῦ **παπποῦ** ἢ τῆς **γιαγιάς**, πού ἀπειλοῦν ὅτι θά φύγουν ἀπό τή βάπτισι, ἂν δέν ἀκουσθῆ τό ὄνομά τους!!!

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος καντηριάζει τήν ἀπαίτησι τῶν παπποῦδων: «*Τί προσέφερες-λέει- στήν πίστι καί θέλεις ν' ἀπαθανατισθῆς; Ἄφησε νά δώσουν στό παιδί τό ὄνομα ἑνὸς ἀποστόλου ἢ ἑνὸς μάρτυρος*». Μιλáει δέ γιά τήν περίπτωσι ἑνὸς ἁγίου στήν Ἀντιόχεια, πού οἱ γονεῖς «*καί πατέρας καί πάππους καί προγόνους παρατρέχουσι καί τό ὄνομα τοῦ ἁγίου τοῦς τεχθεῖσι παιδίοις ἐπιτιθέασιν*» (Ε. Π.Ε. 37,22).

• Οἱ χριστιανοὶ γονεῖς ἄς δίδουν τό ὄνομα (ἕνα) στό βρέφος, τήν ὀγδόη ἡμέ-

ρα κατὰ τήν τάξι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ εὐχολογίου. Μέ τό ὄνομα δέν ικανοποιοῦμε **πέισματα καί ἐγωισμούς!**

Τί θά γίνῃ μέ τὰ ἀντίγραφα;

Ἡ μή σκανδαλισθῆ κανεῖς μέ ὅσα θά σημειώσουμε. Δέν γράφουμε τίποτε ὑποτιμητικό γιά τή θέσι τῆς **Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας**. Οἱ Ὁρθόδοξοι γνωρίζουμε τόσο ἀπό τήν Καινή Διαθήκη, ὅσο καί ἀπό τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας νά τιμᾶμε τό πρόσωπο τῆς Παναγίας. Τό **τιμᾶμε** σωστά. Οὔτε τό **ὑπερτιμᾶμε**, οὔτε τό **ὑποτιμᾶμε**. Στεκόμεθα μέ δέος καί εὐλάβεια μπροστά στόν ἄνθρωπο (στήν Κόρη), πού ἐπέλεξε ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ νά γίνῃ μητέρα τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. «Ἐπεθύμησεν ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους τῆς» (Ψαλμ. μδ' 11). Εἶναι ἡ Κόρη τῶν προφητειῶν. Εἶναι ἡ **Κεχαριτωμένη Μαρία**.

• Εἶναι ἡ Παναγία τό πρόσωπο, πού ὑπάκουσε στή βουλή, στό **θέλημα** τοῦ Θεοῦ καί δόθηκε ὀλοκληρωτικά στό ἔργο τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως. Ἡ ἀνταπόκρισις τῆς: «Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τό ρημά σου» (Λουκ. α' 38).

• Ἡ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καθιερώθηκε ἀπό τήν Ἐκκλησία νά βρίσκεται στό εἰκονοστάσιο (τέμπλο) κάθε ὀρθόδοξου Ναοῦ. **Μία** δέ εἶναι ἡ Θεοτόκος. Εἴτε τιμητικά ἀσπασθῆς τήν εἰκόνα τῆς στό πῶ ἀπόμακρο ξωκκλήσι, εἴτε τήν ἀσπασθῆς στό Μητροπολιτικό Ναό Ἀθηνῶν ἢ στό Ἁγιον Ὅρος, τήν ἴδια εὐλάβεια δείχνεις καί τήν ἴδια (τή μία) Θεοτόκο τιμᾶς. Ἀρκεῖ νά τήν ἀσπάζεσαι μέ ἀκράδαντη πίστι στό **μυστήριον τῆς σαρκώσεως**. Καί ἀκόμα νά τήν ἀσπάζεσαι ἱεραρχικά μετά τόν Υἱό τῆς.

Ὅταν εἰσερχώμεθα μέσα στό Ναό, ἀπαραίτητα **πρῶτα** πρέπει νά προσκυνήσουμε τήν **εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ**. Καί διότι γιά τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ δόθηκε κυρίως ἡ μάχη τῶν εἰκονομάχων. Ὅποιος ἀρνεῖται τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἀρνεῖται τή σάρκωσι «*τοῦ Θεοῦ ἐνανθρωπήσαντος*». Ἀλλά καί διότι ὁ Χριστός εἶναι τό **Πρότυπο** καί τό **Πρωτότυπο**.

Μετά την εικόνα του Χριστού τιμητικά προσκυνούμε την εικόνα της Παναγίας, την εικόνα του αγίου του Ναού και άλλες, όπως του εορτάζοντος αγίου. Ή προσκύνησιν τους «ἐπί τῷ πρωτότυπον διαβαίνει».

● Δέν ξενίζει ὁ ἀσπασμός τῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου (τῆς μιᾶς, ἐπαναλαμβανόμε, Θεοτόκου). Ἄκόμα καί οἱ χιλιάδες ὀνομασίες, πού ἔχουν δοθῆ σέ εἰκόνες τῆς Θεοτόκου, καί αὐτό δέν ξενίζει. Φανερώνει τόπους, ἱστορικά γεγονότα, ἐθνικές μνήμες, ἀγιογράφους, στάσεις, διάφορο τρόπο ἀπεικόνισης τοῦ ἐνός καί τοῦ αὐτοῦ προσώπου, τῆς Παναγίας. Οὔτε μᾶς ξενίζει τό ὅτι ὅλες οἱ χιλιάδες εἰκόνες τῆς Παναγίας συνοδεύονται μέ τό ἐπίθετο «**θαυματουργός**».

Ἐκεῖνο πού **ξενίζει** εἶναι ἡ νέα μόδα νά τυπώνουν ἢ καί νά ἀσημώνουν **ἀντί-**

γραφα εἰκόνων καί νά τά μεταφέρουν μέ πομπές, μέ μουσικές, μέ στρατό, μέ πανηγύρια! Ἔνα τέτοιο ἀντίγραφο, ὅταν μάλιστα προέρχεται ἀπό συγκεκριμένο μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὑποκαθιστᾶ ὀποιοδήποτε ἄλλο ἔργο πίστεως!

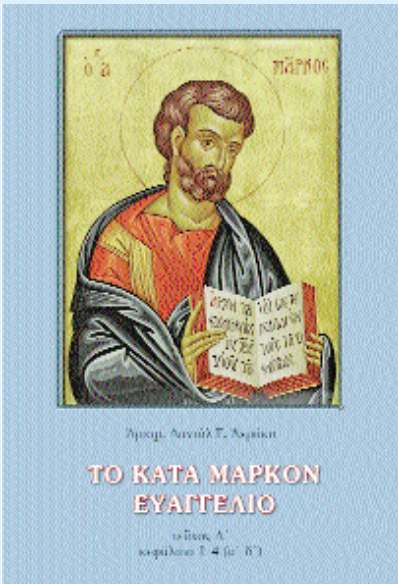
Ἔλεγε Μητροπολίτης: «**Τί νά κάνουμε; Δέν μποροῦμε νά βάλουμε φρένο στή μεταφορά ἀντιγράφων ἢ λευψάνων, γιατί κάθε Ναός, πού ζητάει τή μεταφορά αὐτή, ἐπικαλεῖται τή μεταφορά πρὶν σέ ἄλλο Ναό, ὅπως ἐπίσης καί τό ὅτι ἔχει οἰκονομικές δυσκολίες ὁ Ναός**»!

Ἦστε γιά νά γεμίσουν τά παγκάρια μεταφέρονται ἀντίγραφα εἰκόνων τῆς Παναγίας; Ἡ διαφήμισις μάλιστα, ὅτι θά μεταφέρῃ τό ἀντίγραφο τῆς εἰκόνας ὁ τάδε **Γέροντας**, αὐξάνει τή συρροή τοῦ λαοῦ.

Ναί, ἀλλά!...

● Δέν μᾶς ἀνησυχεῖ τό γεγονός, ὅτι δημιουργεῖται ἡ **ψευδαίσθησις**, ὅτι κάτι ἔκανε αὐτός ὁ λαός (καί σῶθηκε!), πού ἔσπευσε νά συναντήσῃ π.χ. τῇ Βηματάρισσα Παναγία; Μά λίγα βήματα κάθε Κυριακή ἂν ἔκαναν ὅλοι οἱ προσκυνητές τῆς «Βηματάρισσας», θά συναντοῦσαν τήν Παναγία τοῦ τέμπλου τοῦ Ναοῦ τῆς ἐνορίας τους. Καί θά τοὺς μλοῦσε ἡ Παναγία καί θά τοὺς ἔλεγε: «**Νά κάνετε ὅ,τι λέει ὁ Υἱὸς μου**» (Ἰωάν. β' 5).

Νέα ἔκδοσις

Πρόκειται γιά ἐρμηνευτική προσπάθεια τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου, πρὸς οἰκοδομή τῶν πιστῶν. Ἐξηγοῦνται τὰ τέσσερα πρῶτα κεφάλαια. Κατάλληλο βοήθημα γιά Ἀγιογραφικούς κύκλους. Τιμᾶται 8€.

Τηλ. 2103212107 καί 2109765440.

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρώ ἐτησίως

Θά διευκολυνθῇ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνωστές στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2016.

● Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**